

Duizend glitterballen en twee krukken

~ een kerstverhaal ~

Netty van Kaathoven
met illustraties van Esmée Geubbels

delubas

Kijk nou in je portemonnee, mama.’ Roman zet zijn liefste ogen op. ‘Please? Zit er niet een béétje geld in?’

Morgen is het 25 december en het huis is nog hartstikke kaal. Dit jaar vieren ze kerst voor het eerst op deze dag. Vroeger in Oekraïne vierden ze het in januari. Mama kan er niet aan wennen, ook al wonen zij, Roman en zijn broertjes en zussen al bijna twee jaar in Nederland. In Oekraïne duurt de oorlog voort en hun huis en hun dorp bestaan niet meer. Daarom zegt mama steeds: ‘We moeten er hier maar het beste van zien te maken.’

‘Een paar euro misschien?’ probeert Roman nog eens. Hij wil zo graag wat kerstversiering kopen!

Mama ritst haar portemonnee open. Ze zucht, zoals ze zo vaak doet. Ze vindt het moeilijk om in Nederland te wonen. Zeker nu ze al een hele tijd niets meer van papa hebben gehoord. Dat gebeurt vaker. Dan is hij ergens aan het front om te vechten tegen de Russische soldaten. Daar mogen ze geen telefoon bij zich hebben, want anders kan de vijand achterhalen waar ze zijn.

Oma, de lieve oma bij wie ze altijd in huis woonden en die haar land niet wilde verlaten, heeft wel gebeld. Ze belde maar heel kort en zei dat ze snel weg moest, maar oma hoeft anders nooit weg.

Wat zou er aan de hand zijn?

Mama gooit haar portemonnee aan de kant. ‘Sorry, Roman. Geen geld meer.’

‘Dit mag je hebben,’ zegt Katya. ‘Maar gebruik het goed!’ Romans zus tovert tien euro tevoorschijn uit het doosje dat boven op de schouw staat, zodat de kleintjes er niet bij kunnen. Ze heeft het zelf verdiend, door een avond op de buurjongens te passen.

Roman grist het uit haar handen. Hij vergeet bijna om haar te bedanken. Dolblij rent hij naar Liz, die verderop in de straat woont. Hij kijkt overal naar binnen, naar de kamers waar lichtjes branden en grote kerstbomen staan te pronken.

Zodra zijn vriendin opendoet, stormt Roman naar binnen. 'Liz, Liz, wil je helpen? Ik heb tien euro en ik wil een supergrote glieberboom kopen en misschien hebben ze die in de kringloopwinkel en ik wil dat je meegaat en...'

'Stop,' zegt Liz. 'Je wilt wát?'

Ongeduldig wijst Roman naar de boom in de hoek van de kamer.

'O, een kerstboom!' zegt Liz. 'Een glitterboom, bedoel je.'

'Ja,' zegt Roman. 'Dat zeg ik toch.'

Samen gaan ze naar de kringloopwinkel een paar straten verderop. En daar, midden in de winkel... daar staat hij! De glitterboom die

Roman in gedachten had. Heel groot en boordevol ballen en slingers.

'Dat is een prachtige glieberboom,' plaagt Liz.

'Wat veel geld?' vraagt Roman aan de vrijwilligster.

'Wat kost de boom?' verduidelijkt Liz zijn vraag.

'Tien euro,' zegt de vrouw.

'Yes!' Roman stoot Liz aan. Dit gaat makkelijker dan hij had verwacht.

Maar dan zegt de vrouw: 'En vijf ballen voor een euro. De engeltjes en de vogeltjes zijn een euro per stuk. Dus reken maar uit.' Ze verdwijnt om een andere klant te helpen.

Roman laat zijn schouders zakken. 'Het zijn wel... duizend ballen,' schat hij. 'Ik kan er maar vijftig kopen en eigenlijk wil ik ook dat mooie engeltje met die glinstervleugels, en dat vogeltje dat bijna levend lijkt.'

'Dan kun je nog maar veertig ballen kopen,' rekt Liz uit.

'Of een kale boom,' zegt Roman.

‘Ja,’ zegt Liz. ‘Of een kale boom.’
Ze kijken elkaar vertwijfeld aan.
Aan een kale boom heeft Roman niets. En aan ballen zonder boom ook niet.
Roman denkt aan mama’s gezucht en haar verdrietige gezicht. Dan kijkt hij naar de boom. Daar zou mama vast van opvrolijken! ‘Hoe kom ik aan geld?’ zegt hij zacht.
‘Mijn zakgeld is al op,’ zegt Liz. Ze voelt in haar broekzak en haalt er een muntje uit. ‘Twintig cent. Dat schiet niet op. Misschien kunnen we je huis versieren met... met...’ Stil staart Liz naar de grond.
‘Met niks,’ zegt Roman boos. ‘Ik wil zo graag een...’ Zijn stem kraakt en hij maakt zijn zin niet af. Voorzichtig voelt hij met zijn vinger aan de naalden.
‘Roman,’ zegt Liz. Ze wijst.
Roman draait zich om en kijkt recht in de ogen van een mevrouw met een prachtige bos rastaharen.
‘Ik hoorde jullie praten. Hier heb je wat extra’s.’ Terwijl ze Roman vijf euro in de hand stopt, kijkt ze om zich heen in de drukke winkel. ‘Wie helpt er mee om deze jongen een prachtige kerstboom te bezorgen?’
Roman krijgt er tranen van in zijn ogen. Zomaar vijf euro gekregen! Wow! En er komt nog iemand naar hem toe met een euro en nog iemand: weer twee euro erbij. Aarzelend volgen nog meer mensen. Het lijkt wel besmettelijk: als er iemand helpt, dan wil iedereen helpen.
Roman telt het geld in zijn hand. ‘Wow, Liz, ik heb 24 euro!’
‘25,’ zegt een man die er nog snel een euro bij stopt.
‘Daar gaan we hem voor kopen,’ zegt Liz optimistisch.
Ze lopen naar de vrijwilligster.
‘We bieden 25 euro,’ zegt Liz. ‘Voor de boom mét de duizend ballen en de vogels en de engeltjes.’
De vrouw zucht, net als Romans moeder zo vaak doet.

‘Alstublieft?’ zegt Roman. Voor de tweede keer vandaag zet hij zijn liefste blik op.

De vrouw schudt haar hoofd, maar schiet dan in de lach: ‘Vooruit dan maar.’ Liz en Roman geven elkaar een high five. Ze hebben de boom! De hele boom! Ze weten niet hoe snel ze hem naar buiten moeten tillen.

Roman pakt de boom bij de stam en als hij een beetje voorover buigt, kan Liz de top pakken.

‘Kijk uit!’ gilt een andere vrijwilliger. De boom maait met zijn brede takken bijna een paar kopjes en glazen kapot. ‘Laat ons maar even.’

Voorzichtig tillen twee vrijwilligers de boom naar buiten. ‘Het wordt nog een avontuur om die boom bij jullie thuis te krijgen,’ zegt een van hen.

‘Succes ermee!’

Beide vrijwilligers verdwijnen de winkel in.

‘Wij kunnen dit,’ zegt Liz.

Samen tillen ze de boom. Meteen raakt er een klein balletje los. Het rolt richting het rooster in de goot. PLONS!

‘Oeps,’ zegt Liz.

‘999,’ zegt Roman.

Stapje voor stapje schuifelen ze naar huis. De takken van de boom slepen over straat.

Een voor een rollen de ballen uit de boom.

KRAK! klinkt het onder de wielen van een fiets.

‘Als ik straks een lekke band heb, is het jullie schuld!’ roept de fietser.

‘Dit gaat niet goed,’ zegt Liz.

Ze zetten de boom overeind.

‘Ik heb een idee,’ zegt Roman. ‘Hier wachten!’

‘Wat ga je doen?’ roept Liz hem na.

Maar Roman geeft geen antwoord. Snel rent hij naar huis.

'Ilya, kom mee,' zegt hij thuis. 'Je moet helpen met...' De glitterboom is een verrassing voor mama. 'Je moet helpen,' zegt hij daarom alleen maar. Hij duwt zijn broertje een tas in zijn handen en sleurt hem mee naar buiten. Samen gaan ze terug naar Liz. De gebroken ballen ruimen ze op. Roman en Liz tillen de boom weer op en Ilya loopt achter hen aan. Alle ballen die uit de boom vallen, doet hij in het tasje. Plotseling botsen ze tegen iets aan. Tegen iemand. Kwaad roept een vrouw: 'Wow, kijk toch eens uit, stelletje... O, zijn jullie het?' Roman herkent de stem: het is de moeder van Liz. 'Oeps,' zegt Liz. 'Botsing.' Ze zetten de boom weer overeind en Liz vertelt over Romans kale huis en over de kringloopwinkel. 'Er mist nog iets,' zegt Liz' moeder. 'Wacht hier!' En weg is ze. 'Wat ga je doen?' roept Liz haar na. Maar haar moeder geeft geen antwoord. 'Ze lijkt jou wel,' moppert Liz. Maar als haar moeder even later terugkomt met een snoer met lampjes, is Liz meteen vergeten dat ze boos was. Haar moeder hangt het snoer om Romans schouder. Ze schuifelen het laatste stukje naar huis. Thuis wil Roman zijn sleutel al in het slot steken, maar hij bedenkt zich en belt aan. De boom staat voor de deur en Roman, Liz en Ilya verstoppen zich. 'Huh?' klinkt mama's stem verbaasd. Roman, Liz en Ilya springen tevoorschijn: 'Verrassing!' Voor het eerst in lange tijd ziet Roman zijn moeder lachen. Samen zoeken ze een mooie plek voor de boom. Mama helpt mee met versieren. 'Hij is prachtig!' zegt ze als Roman de lampjes aandoet.

Maar dan betreft haar gezicht. Ze doet de lampjes weer uit. ‘Ik ben nog niet in de stemming,’ zegt ze.

Roman weet waarom. Papa. Waar is hij? Teleurgesteld laat hij zich met Liz op de bank vallen.

Die middag staart Roman verveeld uit het raam. Wat is dat? Hij veert op. Er rijdt een auto de straat in. Roman herkent de sticker die op het portier geplakt zit. *Hulp aan Oekraïne* staat erop. Met zulke auto’s halen Nederlandse vrijwilligers mensen op uit Oekraïne die zelf niet kunnen reizen, om ze naar een veilige plek te brengen. De auto rijdt voorbij, maar stopt dan en rijdt langzaam achteruit. De deur gaat open. Romans ogen worden groot. Dat is oma! Hoe komt zij nou hier? ‘Mama!’ roept hij. ‘Oma is er!’ Hij rent naar buiten en roept: ‘Babushka!’ Hij valt oma om de nek, terwijl mama en zijn broertjes en zussen zich achter hem verdringen. Dan loopt oma om de auto heen en ziet Roman wie ze meegebracht heeft. Dat kan niet waar zijn! Heel langzaam, leunend op twee krukken en geholpen door oma, stapt papa uit. Even is het heel stil. Dan tettert iedereen door elkaar. ‘Laat me eerst even bijkomen,’ zegt papa als iedereen om hem heen dromt. Hij strompelt naar binnen, waar hij op een stoel neervalt. Dan pas ziet Roman dat zijn voet in heel veel lagen verband gewikkeld is. Wit weggetrokken van de pijn rust papa uit. Ondertussen vertelt oma dat papa een week geleden aan het front op een landmijn is gelopen. Ze wisten eerst niet of hij het zou halen, omdat hij veel bloed had verloren.

‘Gelukkig knapte hij toch op,’ zegt oma. ‘Maar in Oekraïne kunnen ze hem niet verder helpen. Er zijn bijna geen ziekenhuizen meer in ons gebied, en de ziekenhuizen die er wel zijn, hebben geen medicijnen. Een ziekenhuis in Nederland wil onderzoeken of zijn voet nog gered kan worden.’

‘Gered kan worden?’ Mama schreeuwt het bijna. ‘Zo erg kan het toch niet zijn, Alex?’

‘Zo erg is het helaas wel,’ zegt papa rustig. ‘Er is veel beschadigd.’

‘Ze gaan je voet vast redden,’ zegt Roman. ‘Dat kunnen ze!’

‘Weet je,’ zegt oma. Ze aarzelt even. Papa en zij wisselen een blik. ‘Papa en ik hopen eigenlijk dat ze zijn voet niet kunnen redden. Zonder voet kan hij een prothese krijgen. Daar kan hij bijna alles mee. Op één ding na.’

Daar moet Roman even over nadenken. Dan snapt hij het. Zou papa dan bij hen kunnen blijven?

‘Maar kom op, niet zo treurig,’ zegt oma. ‘Laten we die prachtige boom eens verlichten!’ Ze steekt de stekker van de lampjes in het stopcontact. Trots zegt Roman tegen haar: ‘Duizend ballen, speciaal voor jou en voor papa!’

© Uitgeverij Delubas, Drunen | www.delubas.nl
Auteur: Netty van Kaathoven | Illustrator: Esmée Geubbels
Redactie: Karine Jekel, Marjolein Wennekers | Vormgeving: Judith Brinkman
Alle rechten voorbehouden.

